

Arrest

nr. 69 411 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Russische origine te zijn. U werd geboren op 6 november 1985 in de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny, waar u ook geregistreerd was.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Tsjetsjenië hebt verlaten omwille van de problemen van uw ouders, G. en S. V. (...) (O.V. (...)). Deze problemen begonnen toen gemaskerde mannen in de nacht van 4 mei 2008 jullie huis binnendrongen. Ze dwongen jullie op te staan en pakten jullie hardhandig aan, waarna ze zonder uitleg gewoon vertrokken. Op 17 juni 2008 vielen gemaskerde mannen jullie huis een tweede

keer binnen. Ditmaal ketenden ze u, uw broer, I. V. (...) (...), en vader met handboeien vast aan de radiator. Jullie werden hard geslagen, terwijl uw moeder en schoonzus, N. V. (...), voor jullie ogen vernederd werden. Ze dreigden ermee jullie de volgende keer te vermoorden en namen jullie documenten, geld en juwelen mee. Omwille van deze incidenten besloten uw ouders om jullie huis zo snel mogelijk te verkopen en definitief te vertrekken.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 17 oktober 2008. Samen met de rest van uw gezin reisde u vanuit Grozny met een wagen naar Brest (Belarus). Daar stapten jullie over in een tweede auto, waarmee jullie naar België kwamen, dat u bereikte op 22 oktober 2008. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat eerste verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn vader, (V.G.). Hij roept geen eigen asielmotieven in.

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest 69 408 van 28 oktober 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van (V.G.) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpen de verzoekende partijen de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht. Verder verwijt zij het Commissariaat-generaal een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partijen betogen dat het Commissariaat-generaal een manifeste beoordelingsfout begaat en de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht schendt door te stellen dat de "loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie". Het Commissariaat-generaal laat immers na rekening te houden met de Russische origine van de verzoekende partijen. Het Commissariaat-generaal heeft geenszins een grondig onderzoek verricht naar de vrees voor vervolging in hoofde van de verzoekende partijen wegens hun Russische origine bij een terugkeer naar Tsjetsjenië. Het Commissariaat-generaal heeft dus geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier en voorafgaandelijk geen grondig onderzoek verricht.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal dat de verzoekende partijen een intern vluchtalternatief hebben in de Russische Federatie. Hier dient opnieuw opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal nalaat een grondig onderzoek in te stellen alvorens een beslissing te nemen. De verzoekende partijen verwijzen naar het "Russia county Report on Human Rights Practices" van 8 april 2011 van het US State Department, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Section 2 Respect for Civil Liberties, d. Freedom of Movement, Internally Displaced Persons, Protection of Refugees, and Stateless Persons", waaruit zij citeren. Hieruit blijkt volgens de verzoekende partijen dat zij niet over een intern vluchtalternatief beschikken bij een terugkeer naar hun land. In voormeld rapport is immers sprake van ernstige problemen wanneer zij zich elders in de Russische Federatie zouden willen vestigen. Zelfs is er in bepaalde steden sprake van een totaal verbod van inschrijving van nieuwe burgers.

De verzoekende partijen merken voorts op dat het Commissariaat-generaal, waar zij in de bestreden beslissing stelt dat, ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie er niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4,§ 2, c) van de Vreemdelingenwet, zij tot een conclusie komt die tegenstrijdig is met de informatie in het door haar gehanteerde rapport van 15 maart 2010. De verzoekende partijen lichten een aantal passages uit het rapport toe en betogen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet motiveert waarom zij geen rekening hield met deze elementen waaruit blijkt dat er toenemend geweld is, ook tegen de burgerbevolking. Het Commissariaat-generaal heeft nagelaten een grondig onderzoek te voeren alvorens een beslissing te nemen.

Bovendien was het Commissariaat-generaal, gelet op het toenemend geweld en de toenemende vervolgingen, verplicht de situatie op de voet te volgen en in 2011 een nieuw onderzoek in te stellen naar de actuele mensenrechtensituatie in Tsjetsjenië. Het Commissariaat-generaal kon zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet meer baseren op het oude rapport van 15 maart 2010. De motiverings- en zorgvuldigheidsplicht zijn geschonden. Er is sprake van een manifeste beoordelingsfout. Verder gaan de verzoekende partijen over tot een analyse van de bestreden beslissing, en trachten zij elk motief ervan in een ander daglicht te stellen.

2.2. In het kader van een goede rechtsbedeling zal vooreerst de bestreden beslissing, genomen in hoofde van eerste verzoeker worden onderzocht. Waar hierna wordt gesproken over “de bestreden beslissing”, wordt derhalve bedoeld op deze genomen ten aanzien van eerste verzoeker.

2.2.1. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers, die zich verzetten tegen de motieven van de bestreden beslissing, naast de schending van de zorgvuldigheidsplicht, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Wat de vluchtelingenstatus betreft

2.2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien moet elke asielzoeker aantonen dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, en volstaat het behoren tot een bepaalde bevolkingsgroep geenszins om die vrees aannemelijk te maken. Uit hetgeen hierna zal blijken, is dat in casu niet het geval. Derhalve is de door de verzoekers inleidende gewraakte passage van de bestreden beslissing, waarin de verwerende partij stelt dat de louter Tsjetsjeense origine en herkomst op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling in wezen overtoollig, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.2.2. De bestreden beslissing is, voor wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus, ingegeven door de vaststelling dat verzoeker er niet in slaagde zijn asielrelaas aannemelijk te maken omdat (i) hij geen bewijzen voorlegde van zijn problemen, (ii) dat verzoeker tijdens het onderhoud met zijn behandelende arts, alwaar hij wordt behandeld voor PTSD, nooit melding heeft gemaakt van het feit dat gemaskerde mannen tot tweemaal toe zijn huis binnenvielen en hem fysiek mishandelden, terwijl hij voor de asielinstanties verklaarde dat het precies deze feiten waren die de aanleiding vormden voor de vlucht naar België, (iii) de brief van het Russische parket in Grozny niet volstaat als bewijs van de problemen die verzoeker in 2008 ondervond, omdat die betrekking heeft op de afsluiting van de strafzaak die werd opgestart naar aanleiding van een klacht door verzoeker ingediend in 1995, (iv) de verklaringen aangaande de reisroute en de daarbij gebruikte documenten niet coherent bleken te zijn, (v) verzoeker nooit bescherming in zijn land van herkomst heeft gezocht, (vi) niet aannemelijk werd gemaakt dat verzoeker in de toekomst nog problemen zou ondervinden nu er zich na de tweede inval, en niettegenstaande het feit dat verzoekers nog gedurende vier maanden in Tsjetsjenië bleven, geen problemen meer hebben voorgedaan, (vii) verzoeker over een intern vluchtalternatief zou beschikken binnen de Russische federatie, met name bij zijn broer en (viii) de door verzoeker bijgebrachte documenten aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk doen.

2.2.2.2.1. Inzake het argument van het Commissariaat-generaal dat geen bewijzen werden neergelegd dat als gevolg van mishandelingen verzoeker zijn tanden werden afgebroken, merken de verzoekende partijen op dat de behandeling van zijn tanden gebeurde door een tandarts met een privépraktijk waardoor er geen medisch attest kon worden afgegeven.

Dit argument kan niet worden bijgetreden: met de verwerende partij moet immers worden vastgesteld dat op geen enkele wijze wordt aangetoond dat tandartsen met een privépraktijk geen attesten of betalingsbewijzen zouden kunnen verstrekken.

2.2.2.2.2. Inzake het argument van het Commissariaat-generaal dat mijnheer tijdens zijn onderhoud met de behandelende arts heeft nagelaten melding te maken van de fysieke mishandelingen die hij moest ondergaan, merken de verzoekende partijen op dat hij geen vertrouwen had in de vertalers die van Tsjetsjeense origine waren.

Verzoekers beperken zich hier tot een blote bewering. Een efficiënte behandeling omwille van PTSD veronderstelt in ieder geval dat de patiënt de waarheid vertelt over de oorzaken ervan, zeker nu deze de directe aanleiding waren voor de vlucht uit het land van herkomst. Het feit dat eerste verzoeker hiervan geen melding maakte, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Bovendien kan er niet aan worden voorbijgegaan, zoals dat ook in de bestreden beslissing wordt gesteld, dat uit het attest van 29 april 2010 blijkt dat de door verzoeker aangehaalde symptomen zich reeds meer dan 20 jaar geleden voor de eerste keer manifesteerden, nadat hij in 1985 een hersentrauma opliep na een slag van een ijzeren staaf, en dus ruim voor de vermeende vervolgingsfeiten in zijn land van herkomst –waarvan hij dus geen melding maakte bij zijn arts- zich manifesteerden. Aangezien overigens het voormelde attest louter gebaseerd is op verzoekers eigen verklaringen en in het licht van het voorgaande, kan het niet gelden als bewijs voor een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin omwille van de invallen in 2008. Verzoekers opmerking dat zij gewoon hun volledige voorgeschiedenis aan de dokter verteld hebben, doet daaraan geen afbreuk en is zelfs ongeloofwaardig, nu de meest essentiële elementen van hun asielrelaas, met name de invallen en de mishandelingen in 2008, blijkens het attest nooit werden verteld aan de arts.

Het medische attest dat betrekking heeft op verzoekers echtgenote dateert van 1995 en kan dus ook niet dienstig worden aangehaald om de feiten van 2008 aannemelijk te maken.

2.2.2.2.3. Aangaande het argument van het Commissariaat-generaal dat de gemaskerde mannen, die tweemaal het huis zijn binnengevallen, niet gezegd hebben wat ze wilden en verzoeker geen idee had van wat zijn belagers wilden, merken de verzoekende partijen op dat dit net een welbepaalde en steeds terugkerende werkwijze in Tsjetsjenië betreft. Daargelaten de vaststelling dat het hier gaat om een blote bewering, moet worden benadrukt dat de verzoekende partijen geen enkel idee hebben waarom zij in 2008 werden belaagd. Na nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het volgende verklaarde tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal: “u heeft geen enkel idee waarom ze u wilden vermoorden of lastigvielen? Mss omwille van die zaak, mss omwille van de activiteiten van mijn vrouw, ik heb geen idee (gehoorverslag van V.G. 20/04/2011, p. 15) ... wie nam het (internationaal paspoort) af? Ik kan niet zeggen wie ze waren. Ze stelden zich niet voor ... Waarom namen ze uw PP dan af? Ze namen niet enkel mijn PP, maar ook goud, juwelen, geld, al wat we hadden. Ze zeiden niet waarom ze dat deden (gehoorverslag van V.G. 20/04/2011, p. 11) ...” en

“waarom zoeken die mensen jullie, wat willen ze van jullie? We hebben verschillende veronderstellingen, maar ik kan niet zeggen wat die mensen echt willen (gehoorverslag van V.S. 20/04/2011, p. 13)”. Enige nexus met de criteria van de Conventie van Genève, waarin wordt bepaald dat enkel personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben wegens hun ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of hun politieke overtuiging, in aanmerking kunnen komen voor een erkenning als vluchteling, is dan ook geenszins aangetoond.

2.2.2.2.4. Het argument van de verwerende partij dat het weinig aannemelijk is dat de overheidsmedewerkers de verzoekende partijen in 2008 zouden lastigvallen voor een zaak die in 2007 werd afgesloten, wordt door de verzoekende partijen beantwoord door te stellen dat zij in 2008 niet verontrust werden omwille van een feit in 1995 maar er een hele reeks gelijkaardige feiten waren in 1996, 1998, 1999, en de daaropvolgende jaren. Zij benadrukken eveneens dat bij het afsluiten van de zaak in 2007 de procureur hen niet verteld heeft wat de precieze inhoud van de zaak was.

Deze argumentatie kan niet worden aangenomen: in eerste instantie is verzoekers argumentatie dat hij eerder al melding heeft gemaakt van “een hele reeks gelijkaardige feiten in 1996, 1998, 1999 en de daaropvolgende jaren” bijzonder vaag en verklaart dit in ieder geval niet waarom het koppel pas in oktober 2008 koos om te vluchten. Bovendien kan de verwerende partij in haar nota worden bijgetreden waar zij stelt dat, indien verzoeker ervan overtuigd was dat het afsluiten van de zaak in 2007 een belangrijk element was in zijn asielrelaas, er dan van hem mag worden verwacht dat hij enige indicatie zou kunnen geven over de wijze waarop en de reden waarom de zaak werd afgesloten. Dit getuigt van een desinteresse die de geloofwaardigheid van het relaas verder ondermijnt.

2.2.2.2.5. Wat betreft de bevinding van het Commissariaat-generaal dat aan de buitengrenzen van de EG-Schengenzone strenge paspoortcontroles worden uitgevoerd en de verzoekende partijen zonder reispaspoort en visum de EU niet hadden kunnen binnenkomen, merken de verzoekende partijen op dat zij net geld hebben betaald om hen over de grens te laten brengen.

Verzoekers overtuigen niet: het feit dat zij geld betaalden aan een passeur, verklaart niet waarom verzoeker verklaarde, in weerwil van de informatie in het administratief dossier, dat hij nooit persoonlijk werd gecontroleerd. Verzoekers brengen bovendien geen argumenten bij die erop zouden wijzen dat de door de verwerende partij gehanteerde informatie met betrekking tot de paspoortcontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone niet correct zou zijn. De verwerende partij kon dus genoegzaam stellen dat het niet aannemelijk is dat verzoekers de Schengenzone zouden zijn binnengekomen zonder een strenge en individuele controle.

2.2.2.2.6. Wat betreft het argument in de bestreden beslissing dat verzoekers echtgenote zou verklaard hebben dat de overvallers enkel de binnenlandse paspoorten zouden hebben meegenomen en niet de internationale paspoorten, benadrukken de verzoekende partijen dat zij tijdens haar verhoor zelf nooit uitdrukkelijk heeft verduidelijkt welke paspoorten precies werden meegenomen.

Uit het gehoorverslag blijkt evenwel dat verzoekers echtgenote uitdrukkelijk verklaarde dat de overvallers de interne Russische paspoorten hadden meegenomen (gehoorverslag V.S., p 8). Verzoekers vergoelijking gaat derhalve niet op, en de vastgestelde incoherenties tussen de verklaringen van de verschillende familieleden met betrekking tot deze documenten blijven onverminderd overeind, zodat ze verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het relaas.

2.2.2.2.7. Aangaande het argument van het Commissariaat-generaal dat de verzoekende partijen hebben nagelaten de bescherming in te roepen van de autoriteiten of van een mensenrechtenorganisatie, merken de verzoekende partijen op dat de autoriteiten noch de mensenrechtenorganisaties in Tsjetsjenië betrouwbaar zijn. Overigens is de verzoekende partij reeds in augustus 2000 gestopt met werken bij de Tsjetsjeense autoriteiten nu vanaf 1999 de Wahabieten meer en meer een bedreiging vormen.

Dit verweer is, gelet op verzoekers eerder afgelegde verklaringen, niet ernstig te noemen. Immers, tijdens het gehoor bij de verwerende partij verklaarde verzoeker het volgende: “Mijn vrouw en oudste zoon waren betrokken, maar uit eigen beweging. Ze volgden seminars mbt mensenrechten en ze gingen naar verschillende plaatsen om uit te zoeken wat er gebeurd was, wie er verdwenen was”, en ook nog : “Het was in naam van het rode kruis dat ze dat deed” (gehoorverslag V.G. p 8). Nu stellen dat deze organisaties onbetrouwbaar zouden zijn is dus volstrekt onaannemelijk. Gelet op verzoekers eerdere verklaringen aangaande de betrokkenheid van zijn echtgenote en zoon bij

mensenrechtenorganisaties, kon minstens worden verwacht dat zij op de hoogte zouden zijn van de activiteiten van dergelijke organisaties en zich ertoe zouden wenden met het oog op protectie. Het feit dat verzoekster niet meer zou werken bij de overheid doet daaraan geen afbreuk. Daargelaten de vaststelling dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij zich niet zouden kunnen wenden tot de autoriteiten in hun land van herkomst, moet in ieder geval worden vastgesteld dat de beweringen met betrekking tot de mensenrechtenorganisaties de ongeloofwaardigheid van het relaas verder ondermijnen.

2.2.2.2.8. Wat betreft het gestelde in de bestreden beslissing dat de verzoekende partijen nog vier maanden in Tsjetsjenië verbleven merken de verzoekende partijen op dat deze vier maanden noodzakelijk waren voor de verkoop van hun woning en de voorbereiding van hun vlucht. Gedurende deze maanden echter hebben zij geleefd in voortdurende angst.

Dit argument doet evenwel geen afbreuk aan het gestelde in de bestreden beslissing dat niet aannemelijk is gemaakt dat verzoekers in de toekomst nog problemen zouden ondervinden, nu zich in die vier maanden geen nieuwe feiten hebben voorgedaan.

2.2.2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij genoegzaam, op grond van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente en draagkrachtige motieven kon besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen. Een grondig onderzoek naar de situatie van burgers van Russische origine in Tsjetsjenië is, gelet op hetgeen reeds werd gesteld aangaande het feit dat een verwijzing naar de origine op zich niet volstaat om een vervolgingsvrees aannemelijk te maken, derhalve niet aan de orde. Een ongeloofwaardig asielrelaas dient immers niet te worden getoetst aan de algemene situatie in het land van herkomst. In die optiek is de passus met betrekking tot het intern vluchtalternatief een overtollig motief, zodat het eventueel gegronnd bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.2.4. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is in deze geenszins aangetoond. Verzoeker werd door de verwerende partij gehoord en kreeg tijdens dit gehoor, tijdens hetwelk hij werd bijgestaan door een tolk, de gelegenheid om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat hij de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, daarin begrepen de door verzoeker aangebrachte bewijsstukken.

2.2.2.5. Verzoekers leggen ter staving van hun asielaanvraag een nieuw bewijsstuk neer, met name een verklaring van advocaat Malika Mahomedovna Abubakarova van het Federaal College van Advocaten van de Russische Federatie in de Republiek Tsjetsjenië "Status Quo" van 23 juni 2011. Tevens willen de verzoekende partijen erop wijzen dat de heer T.M. wil getuigen aangaande de problemen welke verzoekers in hun land hebben gekend. Zij vorderen dan ook dat deze getuige wordt opgeroepen voor verhoor.

Dienaangaande kan de verwerende partij worden gevolgd waar deze in haar nota stelt dat dit document een gesolliciteerd stuk is, uitgaande van de raadvrouw van verzoekers, en gebaseerd op hun eigen verklaringen. Dit stuk kan derhalve bezwaarlijk dienstig worden aangebracht als een bewijskrachtig gegeven, nu uit hetgeen vooraf is gegaan reeds is gebleken dat het asielrelaas ongeloofwaardig is. Hetzelfde kan worden gesteld over de verklaring van T.M. Het horen van deze persoon als getuige is dan ook niet nodig om te komen tot een beoordeling van het dossier.

2.2.3. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft

2.2.3.1. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Een loutere verwijzing naar de afkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker dit risico loopt. De verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst is evenmin voldoende. De aanvrager dient de link te leggen tussen deze algemene toestand en zijn persoonlijke situatie (R.v.St., nr. 177.396, 29 november 2007). De Raad wijst er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op

de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.2.3.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer specifiek in het geval zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.2.1. Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing tot een conclusie komt die tegenstrijdig is met de informatie die zij vermeldt in haar rapport van 15 maart 2010 en dat dit rapport te oud is om de actuele situatie te beoordelen. Zij citeren enkele passages uit het rapport –die voornamelijk betrekking hebben op 2009- en stellen dienaangaande dat de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met een aantal vaststellingen inzake toenemend geweld, ook tegen de burgerbevolking.

2.2.3.2.2. De Raad stelt in eerste instantie vast dat de verzoekende partijen, met het citeren van een aantal passages uit de landeninformatie die de verwerende partij heeft gehanteerd bij de totstandkoming van de bestreden beslissing, een uiterst éézijdig beeld schetsen van de totale inhoud van dit rapport. Een grondig onderzoek ervan brengt de Raad ertoe te stellen dat de verwerende partij –dat blijkt ook uit de motieven van de bestreden beslissing- een genuanceerd doch weloverwogen beeld schetst van de situatie van Tsjetsenen in Tsjetsjenië dat gestoeld is op informatie afkomstig van objectieve en gezaghebbende bronnen. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de conclusie die werd gemaakt na de afweging van alle elementen in het document, niet correct zou zijn. In zoverre zij zouden verwijzen naar een rapport van de US Department of State, gedateerd april 2010, dient te worden opgemerkt dat dit stuk slechts één maand minder oud is dan de informatie gehanteerd door de verwerende partij en –bovenal- dat een zeer algemene beschrijving omvat van de toestand in Rusland en de Noord-Kaukasus, zodat het niet kan opwegen tegen de zeer gedetailleerde Subject Related Briefing van de verwerende partij.

2.2.3.2.3. Bovendien legt de verwerende partij ter zitting een geactualiseerd rapport neer, getiteld “Subject Related Briefing, Russische Federatie/Tsjetsjenië, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”, gedateerd 20 juni 2011 en dus nadat de bestreden beslissing werd genomen. Zij doet dienaangaande gelden dat ook op grond van de hierin geschetste veiligheidssituatie moet worden geoordeeld dat het verlenen van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) niet nodig is.

Verzoekers verzetten zich niet tegen de neerlegging van dit rapport. Zij stellen wel, bij monde van hun raadsman, dat aangezien uit dit rapport blijkt dat de mensenrechtenorganisatie Memorial in zijn laatste rapport uiteenzet dat statistieken over het aantal slachtoffers, aantal strijders, aantal en soorten gewelddaden niet betrouwbaar zijn, de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

Evenwel blijkt uit het recentere document van 20 juni 2011, dat thans in overweging kan worden genomen omdat het niet meer is dan een bevestiging van het standpunt van de verwerende partij dat reeds in het debat werd betrokken, dat daarin geen elementen worden weergegeven die het eerder door de verwerende partij ingenomen standpunt zouden tegenspreken. Integendeel, deze update bevestigt het voormelde standpunt in die zin dat het aantal geweldincidenten in 2010 is gedaald ten opzichte van de situatie in 2009, en de meeste incidenten nu plaatsvinden buiten Tsjetsjenië, zoals dat ook wordt bevestigd door de mensenrechtenorganisatie Memorial (SBR, p 15). De verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat op basis van dit rapport de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten worden toegekend, noch voeren zij enig ander gegeven aan dat deze toekenning zou verantwoorden.

2.2.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij genoegzaam en op grond van alle stukken van het administratief dossier heeft gemotiveerd om welke redenen in hoofde van eerste verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

2.3.1. Uit de sub 1.2. aangehaalde beslissing die werd genomen in hoofde van verzoekster, blijkt dat ten aanzien van haar een zogenaamde volgbeslissing werd genomen, waarin wordt vastgesteld dat uit haar verklaringen blijkt dat alle problemen die zij in haar land kende verbonden waren met de problemen van

haar man en dat zij verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend, waarna de weigeringsbeslissing in hoofde van haar man wordt geciteerd en wordt geconcludeerd dat in haren hoofde evenmin sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Verzoekers betogen dat, voor zover het Commissariaat-generaal stelt dat mevrouw haar problemen zouden verbonden zijn met die van haar echtgenoot, zij zelf in haar land problemen kende wegens haar etnische origine, zoals bedreigingen, mishandelingen en vernederingen door zowel de Russische burgers als de Federale Veiligheidsdienst . Evenwel blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekster verklaarde dat alle problemen in haar land verbonden waren met deze van haar echtgenoot en zij zelf geen persoonlijke problemen heeft gekend (gehoorverslag V.S. p 11). Overigens tonen verzoekers nu nog niet aan welke problemen dan ten onrechte veronachtzaamd zouden zijn bij de beoordeling van het dossier van verzoekster. Derhalve kan de verwerende partij thans worden bijgetreden waar zij stelt dat, aangezien uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij haar problemen lieerde aan deze van haar echtgenoot, en gelet op het feit dat in diens hoofde is vastgesteld dat noch een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade werd aangetoond, op grond van de beoordeling van het beroep tegen de beslissing in zijn hoofde, eenzelfde conclusie zich opdringt ten aanzien van verzoekster.

2.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het middel niet gegrond is. “

2.1.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker, die niet betwist dat hij zich baseert op de asielmotieven van zijn vader, geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS